

але вже достатньо подорослішала, щоб хотіти чогось більшого, ніж гратися та щось удавати. Вона відчувала, що готова до цікавішого. Реальнішого. Чогось такого, що справді мало значення.

А нічого не було. Лише іграшки та ігри, теніс і піаніно. У книжках життя здавалося таким привабливим, але, коли його доводилося проживати в реальності, нічого захопливого не відбувалося. І на відміну від книжок, не можна було перегорнути кілька нудних сторінок.

Можливо, саме тому напередодні свого одинадцятого дня народження Кейт сіла й написала дядькові Герберту листа. Вийшов він таким:

Любий дядечку Герберте!

Ми з тобою ніколи не зустрічалися, але я твоя племінниця Кейт, і позаяк завтра мій день народження, а ти супербагатий, чи не можеш, будь ласка, прислати мені подарунок?

*З любов'ю —
Кейт*

— Кермо не потрібне, — відгукнувся дядько Герберт, примруживши очі. — Ви їдете туди, куди ведуть рейки.

— А! Зрозуміло.

Педалей газу чи гальм також не було, принаймні Кейт їх не бачила.

— А свисток є? — поцікавилась Кейт.

— Так, — відповів дядько Герберт. — Але це паровий свисток. Без пари не працює.

— Отакої!

Кейт із Томом покрутилися навколо коліщаток, по-смикали важелі, поторсали все, що рухалося. Нічого не відбулося. На вигляд круто, але діти трохи розгубилися, як же з цим гратися. Відчинили щось схоже на піч у стіні. Там було повно вистиглого попелу й сажі.

Том уявив, що це танк, заліз на сидіння і «розстріляв» крізь віконце із «кулемета» армію невидимих ворогів, але було зрозуміло, що він поринув у справу не з головою.

Після цього він спустився. Якось усе це розчарувало.

— Знаєте, що потрібно зробити? — сказала Кейт, коли вони зіскочили на землю. — Потрібно з'єднати рейки зі старою колією, що в лісі.

Іржаве залізничне полотно, засипане листям і землею, вони з Томом знайшли, коли ходили в ліс на розвідку.

